

Project landschapsgenezing Zuid West Engeland, Oktober 2013

Inleiding

Dat dit werk nodig was, bleek een jaar geleden toen Marion, haar zoon Fedde en ik op deze plaatsen op vakantie waren en ik de diepe verbondenheid voelde tussen Salisbury, Avebury en Glastonbury. Het was een oude landschapstempel, met instroom-, transformatie- en uitstroompunt. Deze buurt is door verschillende culturen als belangrijke mysterie-werking ervaren, en ze hebben er ook hun sporen nagelaten. De stenen van Avebury dateren al van duizenden jaren voor onze jaartelling; Stonehenge is iets jonger, en de kathedraal van Salisbury alsook de (nu verwoeste) abdij van Glastonbury zijn gebouwd op respectievelijk het instroom- en het uitstroompunt van de grotere landschapstempel. De volkeren die er hebben geleefd en gewerkt, zijn de hunebedbouwers, de Kelten, de Romeinen, de Germaanse stammen (onder andere Angelen en Saksen), en later de Noormannen die er hebben geheerst, komend vanuit Normandië, Noord Frankrijk.

In Glastonbury op het uitstromingspunt, in de vroegere kapel van Josef van Arimathea, zat een soort etherische prop waardoor er geen doorstroming meer was in de landschapstempel. Daar had ik mijn vermoedens bij, en tijdens het werk bleken die ook waarheid te bevatten. Het **eerste doel** was om deze oude landschapstempel en zijn geestelijke verbindingen weer helder en doorstromend te krijgen, zodat de prop eruit kon en de mensen weer met het bewustzijn van de huidige tijd de ziels- en geestelijke verbindingen kunnen maken met wat hier leeft aan innerlijke krachten. Dit kan de gehele cultuur uiteindelijk genezen, welke nu vooral door de financiële belangen vanuit voornamelijk Londen worden beheerst.

Een **tweede doel** was na te gaan hoe de heuvels naast de stad, waarop nu de Glastonbury Tor staat, samen hing of hangt met de mysteriepaats Avalon, waarvan wordt vermeld dat het in een meer lag en door nevelen omhuld. Er wordt gezegd dat de vlakte om deze heuvels (ook de oude stad ligt op een verhoging in het land, een wat lagere heuvelrug) vroeger een meer was, of misschien wel een uitloper van de zee waarvan de kustlijn heden ongeveer 30 km verder noordwaarts is. Er zijn vermoedens dat er een verbinding was tussen deze heuvels en een andere plek; genoemd zijn Holy Island in noordwest Wales (waar de Romeinen de laatste weerstand van de Kelten rond hun heiligdom hebben), en het eiland Skye ten westen van Schotland. Voor dit tweede doel hebben we op de heuvel van de Glastonbury Tor ondersferenwerk gedaan.

Het werk

Onze groep bestond uiteindelijk uit 4 vrouwen en 3 mannen, een verdeling die goed bleek te werken. Een droom in de eerste nacht dat we in Engeland waren (op een camping nabij Stonehenge): *ik kon vliegen, was verbaasd en ook voorzichtig niet uit mijn bol te gaan. De druïden waren daarin niet geïnteresseerd, maar wilden me zes Joodse Kaballa-spreuken laten zeggen. Ik had hier wat weerzin tegen, omdat ik dat wat oud en onverlost vond. Maar het was wel duidelijk dat ik door hen in de streek was geaccepteerd.*

Op onze eerste werkdag zijn we gaan waarnemen in en rond de kathedraal van Salisbury. Hierin is naast de preekstoel het instromingspunt van de grotere landschapstempel. Ieder voelde hier bezwaring, de deva die vast zat in het gebouw en werd misbruikt, bewust of onbewust, door de mannelijke krachten van de nieuwe Christelijke godsdienst; eerst het katholicisme, vanaf de 16e eeuw de anglicaanse kerk

(die meer Luthers is). Een moderne kruisvormige waterbak waar doorheen water vloeide bij de ingang van de kathedraal verstevigde die gebonden kracht. Er hing ook veel lijden in en rond de kerk. We hebben de deva en haar instroompunt meegenomen naar het veld naast de kerk, waardoor we haar konden loskoppelen van het gehele religieuze gebeuren, en zij haar werk weer beter kon doen voor de natuur. Wel vond ze het fijn de verbinding te houden met wat in de kathedraal gebeurde, maar nu op een vrijere wijze waarbij ze zelf kon kiezen. Op navraag bleek ze 183 etherjaren oud te zijn, in onze jaartelling dien je dat te vermenigvuldigen met 7 jaren, dan kom je op een leeftijd van $7 \times 183 = 1281$ jaar, dus is ze daar gekomen in het jaar 732 na Chr. Dat is de tijd dat de Angelsaksen er het koninkrijk Wessex stichtten, en er na de uittocht van de Romeinen (410) en de strijd tussen de invallende Germanen en de oorspronkelijke Keltische Britten weer rust ontstond in het gebied. Dit koninkrijk bleek later de kern te leggen voor het koninkrijk Engeland, nadat de invallende Denen waren verslagen. In de kathedraal, die in 1220 ontstond, is een exemplaar van de Magna Charta, het eerste document waarin een stuk democratie tussen de leenmannen en hun leenheer (koning Jan zonder Land van Engeland) werd geregeld. Op deze plek, en later ook op de andere, kwam veel leed vrij van de strijden die er door de eeuwen heen zijn gestreden, maar vooral ook veel vrouwenleed door de meest mannelijke onderdrukking. Door onze plaatsing van het instroompunt naar buiten kon dit leed worden losgekoppeld van de kerk, en een nieuwe verhouding vinden tot de huidige bewustzijnszieletijd met zijn sterke individualisatie.

Hierop hebben we twee dagen gewerkt in Avebury, een oud heiligdom met kringen van grote stenen. Marion hoorde innerlijk dat deze stenen niet door mensen, maar door de goden waren geplaatst. Ze hebben iets zeer oerkrachtigs, dat voelt iedereen die hier komt, en ze spreken sterk tot de verbeelding. Avebury ligt twee km verwijderd van Silbury Hill, een kunstmatige heuvel die ook voor cultus is gebruikt. In 2010 hebben we deze al bezocht, en gemerkt dat dit het uitstroompunt is van de grote landschapstempel die voor de laatste IJstijd de monding van de Rijn beheerste; in die tijd was er geen Noordzee, en liep de kustlijn van Schotland naar halverwege Noorwegen. In de Rijn stroomden toen ook de Schelde en de Theems uit. Het instroompunt van deze tempel ligt in de

Vogezen, het transformatiepunt op het Waddeneiland Schiermonnikoog. Ook hier hebben we vaker landschapswerk gedaan.

De tweede kring van stenen bestaat uit 5 losse stenen, en een betonnen paaltje op plek 3 waar vroeger ook een steen heeft gestaan. Hierin herkenden we de planeetwerkingen van Mercurius, Venus Mars, Jupiter en Saturnus. We hebben de lotusbloemendans gedaan voor deze stenen met de ermee in verband staande menselijke lotusbloemen. Deze dans drukt de deugden uit die de verschillende bladen van de lotussen doet ontplooien, waarmee we onze hogere geest kwaliteiten ontwikkelen. Door dit aan de stenen en elementwezens aan te bieden, geven we die ook handvatten om mee te groeien met deze innerlijke gebaren, zodat we de aarde uiteindelijk samen kunnen beheren in de uitgroei van de Mensenzoon

(hogere ik) krachten. Het betonnen paaltje hebben we als de thymuslotus behandeld. Iets verder naar

achteren staan twee grotere stenen, waarvan de ene meer de maankrachten vertegenwoordigt (het heeft een instulping als van een moederschoot), de andere meer de zon. Hier hebben we de lotussen van stuit en hart gedanst.

Uiteindelijk maakte ieder een gebaar in klei als een wens voor verdere ontwikkeling, dat we aan

de stenen hebben voorgedaan. De beeldjes werden in en aan de stenen geplaatst, wat hele mooie kunstzinnige en organische

beelden opleverde; ook de

andere bezoekers genoten hier

zichtbaar van. Na afloop van iedere dans, boetseerronde en gebaren, zong ik het relevante lied van de Widarsliederen, dat op

planeetritmen en toonaarden is

geschreven, en zo een

inspiratieve ingang geeft tot de

mensenzoonkrachten voor de

betreffende steen. Naarmate de twee dagen vorderden, voelden we

ons meer en meer verenigen met de krachten in die stenen, en

voelden we hoe diep dit werk werd opgenomen. Het weer speelde

telkens mee; veel zon, vaak ook veel wind, met name wanneer we

weer iets nieuws toedienden, zoals bij de harte- en thymusstenen.

Na voldaan te zijn vertrokken, en de meesten van ons die een bezoek brachten aan Stonehenge (ook al was dat deze keer geen onderdeel van het programma), vertrokken we naar Glastonbury, een

middeleeuws stadje waar veel esoterische winkeltjes zijn en ook veel heks- en tovenaarsachtige mensen rondlopen, als een naklank van de mystieke grootsheid van weleer, maar enigszins vervallen.

De abdij is in de 10e eeuw gesticht, en in de 16e eeuw grondig vernietigd bij de overgang naar de anglicaanse kerk, uit haat voor

de monniken van de katholieke. Er staan alleen nog een paar

muren overeind. In de kapel van de voormalige abdij,

waarschijnlijk gebouwd op de houten resten van die van Josef van

Arimathea, was het uitstroompunt. Omdat er op dit moment werkzaamheden in de grond gaande waren,

uitgevoerd met een pneumatische boor, was de deva heel bereid om ook hier mee naar buiten te worden genomen. Het voelde heel bevrijdend toen we dit deden, en de kleurenzang van geel en blauw was

genoeg om haar helemaal los te krijgen van de ik-impuls die met Josef van Arimathea hier was gebracht,

en de kerkelijke nasleep die dat had gehad. De 'etherische prop' die ik er vorig jaar beleefde, en die we

alleen meer of minder bij aanvang ook voelden, was geheel verwijderd door ons werk. Wel bevrijdde zich nog veel leed, met name bij de vrouwen, dat door de eeuwen heen aan met name de vrouwen was

aangedaan. Hier kwam ook een ander groot item los, dat van de eerlijkheid; er was door de eeuwen

heen veel onwaarheid gekomen over geloofszaken en man-vrouw verhoudingen, temeer daar het contact met de Keltische volksziel verloren is gegaan. Deze draagt het esoterische Christendom. We hebben deze

voor enige jaren opnieuw in Engeland gewekt in Hentland, op de grens tussen Engeland en Wales. Deze

landschapsdeva van deze driehoek Salisbury-Avebury-Glastonbury hebben we met die van de Keltische volksziel opnieuw verbonden, waardoor ze een beter begrip kon maken over de verhouding tussen het Keltische Christendom, dat door de aarde en de elementen heen waarnam en werkte, en de innerlijke Ik-impuls die met Josef van Arimathea uit het oosten kwam. Ook hebben we haar voorgesteld om contact te leggen met de grote Rijndelta deva die over geheel west Europa welft, en aangrijpt op Silbury Hill. We konden dit onderdeel van de reis als zijnde geslaagd achter ons laten.

Een leuke bezienswaardigheid binnen de ruïnes is het graf van koning Arthur en zijn vrouw Guinnevere. Verschillende van ons hadden daar mooie innerlijke belevenissen bij.

Diezelfde dag hebben we waargenomen op de heuvel naast de stad die de Glastonbury Tor heet. Op de top staat een losse kerktoeren, rest van een Michaëlskerk en klooster uit de 13e eeuw. Het is nu een holle toren, en het staat als een mannelijke fallus op een in zijn ronde vormen vrouwelijk aandoende heuvel. De top voelt vrij onherbergzaam aan, en met name in en rond de toren is de sfeer vrij naargeestig en gevuld met verdriet en onderdrukking, ondanks het schitterende uitzicht dat je hier hebt op de gehele omgeving. Achter

de toren is een Michaëlspunt, wat door iedereen als krachtig en troostend werd ervaren. De heuvel zelf wordt in de volksmond gezien als Avalon, de vroegere Keltische mysterieplaats. Er zijn resten gevonden van een vissersdorp aan de voet van de heuvel, en de resten van een fort uit de 5e eeuw na Chr. Voor de duidelijkheid: de gebeurtenissen rond koning Arthur en zijn ronde tafel ridders, alsook de zoektocht naar de graal door Parcival, vonden plaats rond het midden van de 9e eeuw.

Na onze waarnemingen hebben we het transformatiepunt halverwege de heuvel opgezocht. Dat was een stuk minder onherbergzaam, en door de schijnende zon zelfs aangenaam, ondanks dat het half Oktober was. Hier hebben we anderhalve dag werk in de onderaardse sferen gedaan: daarmee zoek je met specifieke ritmen die je levenslichaam afstemmen op die sferen, en met geïmproviseerde samenzang die je ziel open stelt, naar gevallen engelen en hun nakomelingen, welke huizen in die sferen, en de reguliere ontwikkeling tegen werken en als zodanig de weerstanden geven die we in het leven en in onszelf kunnen ontmoeten. Door die ontmoeting, ook met je eigen nog niet verhelderde kanten, kun je veel leren over de plek en zijn geschiedenis, maar mogelijk ook met je eigen verbinding ermee. De ondersferen waren elk heel duidelijk een sluier die we wegtrokken en omvormden. Ik zal mijn waarnemingen hieronder proberen weer te geven: ze toonden zich als een vervolgverhaal dat antwoorden gaf op meerdere vragen.

In de eerste onderfeer nam ik het engelwezen waar dat voorheen het Keltische Beltane-feest had geïnspireerd. Het is een soort vruchtbaarheidsfeest waarin de ontmoeting van man en vrouw heel centraal staat, en waarbij de man een hertengewei draagt. Dit nam ik waar. Hierna toonde hij me dat hij had gewerkt door de troubadourschool die naast de muzikanten ook de narren voortbracht. Dat zijn diepe ingewijden, die door hun grappen en visies veel invloed op heersers hadden door de zaken in een omgekeerd daglicht te kunnen stellen. Ik zag hierna dat het wezen zelf in verval was geraakt, doordat de narrigheid was gedegenerieerd door onbegrip, en daardoor verkeerd was geïnterpreteerd. Et was een duidelijke vraag aan mij of ik niet een nieuwe bardenschool wilde opnemen om deze stroming van verval

te behoeden. Wat ik ook in Nederland zou kunnen doen (de oorspronkelijke troubadour-impuls was uitgegaan van de Provence in Zuid Frankrijk).

De vrouwen van onze groep voelden in deze en enige volgende sferen heel sterk hoezeer de mannelijkheid van de Christelijke religie de vrouwelijkheid hier had overheerst en ook geschonden. Zij konden zelf heel goed aan hun eigen karma in dit opzicht werken, en zich sterker in hun vrouwenrol hervinden. Ook een doorslaan naar de beschermende kant had veel vrouwen door de krachtige 'manwif'-kant die dat kon hebben, in hun vrouwelijkheid geschonden.

In de tweede onderaardse sfeer nam ik waar dat verschillende aartsengelen over dit gebied hadden geregeerd en de mensengroepen aangestuurd. De troebelheid die dat had geschapen, werd door ons eigen groepsproces gereinigd en geheeld, en doordat we alle als individu zongen, vormden we met dit nieuwe groepsbewustzijn met z'n alleen een opening naar de sferen die hieronder liggen. Deze toegang toonde zich als een zachtgroene ovalen bol, met draden van ons die deze voedde. Dit was genoeg voor de eerste dag van ons werk.

De derde ondersfeer toonde ons de volgende ochtend een angstdemon, die echter door onze mooie samenzang in gouden banden werd gewikkeld en rondtolde, waardoor hij aan het licht kwam en zich, zij het met tegenzin, omvormde. Deze had en heeft nog veel impact op de mensen in deze omgeving. Ook huidige machthebbers werken nog graag met angst om de samenleving een door hen gewenste kant op te sturen.

De vierde ondersfeer gaf veel antwoorden. Er toonde zich een moederschoot en een etherische fallus. Dat werd meer en meer het beeld van de ik-kracht, die het sterkste door de man werd gedragen, en de meer vrouwelijke ziel die deze als een schaal draagt. De ik-kracht was hier met Josef van Arimathea gebracht (Christus als de Ik Ben), en de moeder-mysteriën van de Kelten hadden veel contact met Moeder aarde, in en door de elementen. Er werd me getoond dat de inwijding in dit Avalon was, dat je hier het ik in de ziel leerde op te richten. Hierdoor kreeg je ziel een directe verbinding met twaalf druïden, de helft mannen, de helft vrouwen, die hun gezamenlijke zit hadden in Grange, of New Grange, een dolmen in Ierland (noordelijk van Dublin) die de vorm van een schoot in de aarde heeft. Dit was toentertijd de kern van de Hybernische mysteriën van de Kelten, die door de aarde heen de opstanding van Christus hadden waargenomen, en zodoende al een innerlijk Christendom hadden voordat deze uit het oosten werd gebracht. De tovenaars Merlijn (de incarnatie van de Christelijke discipel Andreüs) wist van deze verbinding, en de nymf die in de sages wordt genoemd 'The Lady of the Lake', was het waterwezen dat de ziel hielp bij zijn innerlijke overtocht door de zee naar Ierland. De mensen die in Avalon hun inwijding kregen, werden door deze druïden niet veroordeeld, maar gezien en gewaardeerd om hun kwaliteiten, waardoor zij in hun ik gesterkt werden. Ook leerden zij met hun ziel en ik de elementen te beheersen en sturen, doordat zij samenwerkten met natuurwezens in die elementen. Hiervan waren sommigen ook geïncarneerd, zoals Morgana la Fey, een fee-wezen.

Angelique nam in deze sfeer een grote spin waar die rond deze plek zijn webben spon. Volgens mij was dit het beeld van de sluiers van illusie (de 'nevelen') die om Avalon bewust zijn gesponnen, omdat het in die turbulente tijden een erg verborgen en beschutte plek diende te zijn om dit mysterie van het ik in rust te kunnen ervaren, en ook om de verbinding ermee met de elementen te kunnen leren, kortom, om te leren omgaan met het ik binnen de vier lichamen. Johanna nam zelf een zwarte draak waar die een gouden schat beschermde: ook een afschrikwekkend beeld om ongewenste mensen af te houden van de plek. Patrick nam de Graal als een rood kristal waar, waarvan de mensen te zeer de uiterlijke zijde hebben vereerd (als robijn) en niet de innerlijke, dwz. de kracht van het ik in het rode bloed. Om deze reden is het kristal in de aarde afgedaald. Door onze zang werd het weer enigszins geheeld en gereinigd.

Overigens zijn de Hybernische mysteriën kort na de gebeurtenissen rond de ronde tafel ridders en de Graal gestopt, omdat de Noren het westen van Ierland hebben verwoest en er een koninkrijk stichtten. De Keltisch-Christelijke mysteriën verloren hierdoor hun directe aangrijpingspunt, maar konden daardoor ook niet luciferisch worden doordat ze langer aanhielden dan nodig was.

De macht van de kerk- en staatsvorsten heeft later de inhouden van het 'ik ben' in verhouding tot de elementen, grondig onder tafel gemoffeld, omdat je daardoor geen mensen kunt knechten. En dat is

meerdere eeuwen lang gebeurd, en die tendens is er nog steeds. Tekenend was een muurschildering van Maria Magdalena in een oude kapel naast de ruïne van de Glastonbury Abbey: uit haar borst kwamen zes zonden, alsof zij daarvan de draagster was. Zij was met name met de elementen en de levenswereld verbonden, waarvoor de kerkleiders bang waren.

In de vijfde ondersfeer kwam ik de tegenbewegingsgeest tegen die met een ijzeren staaf en het zwaard de mensen onderdrukte en zo orde hield. Bij mij kwam het beeld op dat hij zich kon omvormen tot een wezen, werkend door mensen die speciaal hiervoor werden geschoold en opgeleid, om orde in de samenleving te houden louter en alleen door de uitstraling van hun

autoriteit, die op een innerlijk sterke morele houding was gestoeld welke de mensen die deze politie/legertaak op zich nemen, uit kunnen stralen. Ook een nieuwe manier om met geld en bezit om te gaan, kon hieruit voortkomen. Dat wilde hij wel als beeld in zich opnemen om hieraan te gaan werken. In de zesde ondersfeer was de ontmoeting met een tegen-wijsheidsgeest, die zich toonde in religieus fanatisme dat als een geconcentreerde bom overal zou kunnen neervallen. Ik vroeg hem om in zijn licht te gaan staan, en zijn beeld veranderde van bom in een Keltisch kruis, met een ring om het hart. Mogelijk het beeld van de ziel rond het opgerichte ik als zijnde het kruis.

In de zevende tegensfeer zong ik met een kristalkruis waarheid in de sfeer van lucifer's grijzige halve waarheden. Hij toonde zich louter als een leeg hulsel, hangende aan het kruis. Maar was gewillig om deze sfeer met waarheid te vullen. Iets waar ook de anderen een sterke behoefte toe voelden om in deze

omgeving in te brengen.

In de achtste ondersfeer was er een rode ruimte ontstaan met zwak licht. Door ook hier zingend een kristalzwaard naar onderen in te stoten, kon veel donkergroene machtsmanipulatie naar boven toe wegvloeien, en werd deze sfeer meer doorlichtend.

In de negende ondersfeer liet de tegenseref toe dat we de losse scherpe en splijtende dingen uit zijn sfeer verwijderden (deze hadden een diep gifgroene, haast zwarte kleur). Moeder Aarde

stond steunend achter me, en vertelde dat deze ritmische zang ook al een stuk van de bardenschool

vormde. Door onze zang kon de tegenseraf annex draak voor het eerst zich een beetje oprichten, waardoor hij lichter werd.

Deze laatste vijf sferen waren meer een verdere verfijning van de inzichten en waarheden die in de eerste vier hadden geklonken. Met elkaar voelden we dat de gehele atmosfeer erg was opgeklaard. Bij de laatste afsluitende zang kwam een jongen van 16 uit de buurt erbij, die mee had willen doen. Het was goed om ook hem innerlijk erbij te betrekken, omdat hij hier woonde.

De gevolgtrekkingen

Doordat de Hybernische mysteriën in Ierland zijn gestopt aan het einde van de 9e eeuw (in NW Wales al in de 3e eeuw doordat de Romeinen Holyland innamen), is er veel verwarring op dit eiland. De mensen zijn het spoor bijster, en de strijd tussen Noord Ierland en Ierland is een tragisch gevolg daarvan. Ook het feit dat er nu weer de oude druïdencultussen worden opgerakeld op de oude heilige plaatsen, doet niet veel goeds. Volgens mij was dat de strekking van mijn droom, waarin ik werd verzocht om de oude kaballistische spreuken toe te passen; deze stammen van Joden die nog niet het Christendom zich hebben toegeëigend, waardoor zij de hoogste geestelijke krachten in hun lichaam, aangelegd om Christus, de IK BEN, zouden kunnen dragen en zich met deze krachten te doordringen. Is dit nog niet het geval, dan verval je aan oudtestamentische magie, die nog niet door-ikt is en aan verharding lijdt. En dat is volgens mij het geval wanneer je met deze oude voorchristelijke rituelen aan de gang gaat, waarbij nog niet de individuele ik-krachten zijn betrokken: de inhouden hieromtrent in de Hybernische mysteriën (die er wel degelijk waren) zijn verloren gegaan.

Een reden dus voor ons om als een volgend project in Grange te gaan werken met de ondersferen en met de lotusbloemendans.

Daarnaast heb ik de vraag om een nieuwe bardenschool op te richten, in me serieus genomen, en ben ik erop aan het broeden.

Nicolaas de Jong.